

Քիչ մըն ալ դո՛ւն ժպտեիր, ա՛հ, հոգւոյս համար՝ որ հիւանդ է.
 Նայուածքի խաղ՞ որով դառնայ աշխարհն ինծի ծափ ու ծաղիկ,
 Տարիներով իմ երագս էր սիրոյ գարուն մը խաղաղիկ,
 Քիչ մըն ալ դո՛ւն ժպտեիր, ա՛հ, հոգւոյս համար՝ որ հիւանդ է:

Սեր-Արեւիդ բոցն երկարէ խորերն հոգւոյս իմ պատանի,
 Չերթ արեւին լեզուակն ոսկի՝ որ կը ծըծէ մըշուշն այգուն.
 Ո՛րք է ճաճանչն, հուրքը ջերմին՝ որ մառախուղն ամեն տանի,
 Սեր-Արեւիդ բոցն երկարէ խորերն հոգւոյս իմ պատանի:

25. ՄԹՆՇԱՂՆԵՐ

Կերջալոյսի աղջիկն է իր կուսութեան մէջ քրքում.
 Ինչո՛ւ մինակ մընացի երագիս հետ թախծագին.
 Թմբիներու բոյրին տակ, նուռիներու ծաղիկին՝
 Ա՛հ, ինչո՛ւ ես մընացի գիրկն երագին այս տրտում:

Ո՛վ դուն հիրիկ ծաղկանոյշ, երբ անցար հետ լոյսերուն,
 Բան մը փըլաւ հոգւոյս մէջ քայքայումով ողբագին.
 Դարծիդ քի՛չ մըն ալ ժպտէ սա՛ լուսաբաղձ հիւանդին՝
 Որ քիչ առ քիչ կը մեռնի՛ կառչած իր խօլլոյսերուն...

Մուրթ կ'իջնէ հոգւոյս՝ ուր վաղո՛ւց գիշեր է արդէն.
 Ըսպասումի՛ ցայգ՝ ուր դեռ չըշողաց լո՛յսն երագին.
 Հագիւ քիչ մը բոյր ծըծած մոռացումին ես վարդէն
 Նորէն քեզի՛ կը դառնամ, ա՛կն արեւիս ոսկեծին:

Լուսնի պայծառ տիւին տակ պիտի համրեմ անդադար
 Բուստէ զարկերն ոգեւոր՝ առոյգ սիրոյ երագին.
 Ա՛հ, քիչ մը լո՛յս, ժըպի՛տ մը՝ որ կեանք ինծի պիտի տար,
 1[1]Եւ փարատեր լըքումն՝ որ կը ծանրանայ իմ ուսին:

Եկո՛ւր, արդէն կը մըսի՛ն հէք երագներն իմ որբուկ,
 Ա՛յլոգնած եմ անցնելէն կածաններէ մեռաւոր,
 Անձրեւ կ'իջնէ հոգւոյս մէջ, կըզգամ 1[1]մահուան սրսըփուք,
 Ձեռքս 1[1] է պարապ մընացեր դատարկին մէջ սըզաւոր: